

Geboeid door het artikel in VLIEGER 6/82 van de hand van Nop "Vliegeren in Japan" en gevoed door het sluimerende verlangen zelf nog eens een EDO-vlieger te bezitten, heb ik daartoe een poging gewaagd. Het artikel van Nop heb ik als leidraad gehanteerd waaraan ik dan ook veel informatie heb kunnen ontleen. Het eindresultaat, dat heel goed mag heten, is zeker niet zonder problemen bereikt. Vooral het oplaten en neerhalen van de vlieger bij meer dan windkracht 4 en de toming bezorgen een mens in het begin een hopeloos gevoel op de verkeerde weg te zijn. Hierop zal ik wat dieper ingaan, uiteindelijk is de ervaring de beste leermeester! Onvermijdelijk zal ik enkele aanwijzingen van Nop moeten herhalen teneinde een compleet verhaal te krijgen.

Materialen en formaat.

In Japan gebruikt men voor het frame voor EDO's brede stroken bamboe, daar is in Nederland naar mijn weten niet aan te komen. Mijn opzet was daarom dit met glasfibersta-

ven te realiseren. In relatie tot de te koop zijnde lengte glasfiberstaven (2,5 m) werd het formaat van de vlieger gekozen. Lengte en breedte moeten liggen tussen 1 : 0,5 à 0,8; bij mij is het formaat 2,46 x 1,4 m geworden met een huidoppervlak van bijna 3,5 m². Het gebruikte glasfiber is holglas Ø 6,3 en 9,5 mm. Als huid werd stevig spinnaker toegepast.

De opbouw.

We moeten er rekening mee houden dat er wel eens een geforceerde landing zal plaatsvinden, het lijkt me in de aanvangsfase bijna onvermijdelijk. Derhalve zijn de 4 randen verstevigd door het spinnaker over 1 cm om te slaan en van nylonafwerkband van 1,5 cm breed te voorzien. Gebruikt werd 3 cm breed band dat met de soldeerbout doormidden werd gesneden.

Voor het geraamte worden 3 verticale- (Ø 6,3 mm), 5 horizontale- (Ø 6,3 mm) en 2 kruislings geplaatste glasfiberstaven (Ø 9,5 mm) gebruikt. (Figuur 1).